

หนึ่งนางกลางใจ

รักเดียวเหนียวแน่น
ที่เขาทำให้เธอคนเดียว

บราลี

สีหน้าเขาไม่ส่อแวว *ชื่นชม* แม้แต่น้อย...ไม่มีแม้แต่ความรู้สึกประหลาดใจ ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ เลย!

และความเฉยเมยของเขาได้ทำให้เบลินดาผิดหวังอย่างแรง เนื่องจากหล่อนคาดหวังว่าจะได้รับคำชมจากเขาบ้าง นี่หล่อนจะต้องทำอย่างไรหนอผู้ชายคนนี่ถึงจะเห็นหล่อนอยู่ในสายตา บ้าชะมัด!

“ขอบคุณนะ จิม” เขาพูดพลางก้มลงคว้ากระเป๋าเดินทางของหญิงสาว ที่เหลือผมจัดการเอง”

“ขอบคุณค่ะ จิม” เบลินดาพูดตามผ่านพื้นที่ขบขันแน่น จิมพยักหน้าก่อนจะเดินจากไป คริสจึงฉวยสัมภาระของหญิงสาวขึ้นมาแล้วเดินเข้าในบ้าน

เบลินดาอยากจะชกเขาสักเปรี้ยง แต่ทว่ากลับกัดฟันแน่นขึ้น

อยู่ๆ หล่อนก็แทบจะรอลให้ถึงอายุยี่สิบห้าไม๊ไหว ยิ่งหล่อนกำจัดคริสออกไปจากชีวิตได้เร็วเท่าไร ก็จะเป็นผลดีเท่านั้น เขาเปรียบเสมือนหนามตำใจที่ทำให้หล่อนสุขภาพจิตทรุดโทรมลงไปทุกวัน

หล่อนจะมีสิ่งที่ต้องการอย่างยิ่งยวดในชีวิต...ซึ่งได้แก่การมีลูก... ได้อย่างไรถ้ายังมีเขาเฝ้าขวางอยู่ทั้งคน และหล่อนจะรู้สึก ว่าชีวิตสุขสมบูรณ์ได้อย่างไรในเมื่อหล่อนจะต้องนำผู้ชายที่ออกเดทกับหล่อนมาเปรียบเทียบกับเขาอยู่ร่ำไป

หญิงสาวจึงได้แต่หวังว่าเมื่อไม่ได้เห็นหน้าเขา หล่อนก็จะเลิกคิดถึงเขาไปเองในที่สุด

หนึ่งนางกลางใจ

โดย บราลี

ราคาปก 149 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพรบ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

จัดทำในรูปแบบอีบุ๊กโดย สำนักพิมพ์ จอย บุ๊คคลับ

50/12 (ตรงข้ามบ้านพักข้าราชการตำรวจ) ถ.ศาลายา-นครชัยศรี

ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170

โทร. 02-800-2568, 02-800-2611 (9.30-17.00 น. จ-ศ)

แฟกซ์ 02-800-2569

หนังสือฉบับตีพิมพ์เป็นเล่มปกเดิม สั่งซื้อได้ที่สำนักพิมพ์

หนึ่งนางกลางใจ

โดย บราวน์

Copyright © 2017

ไบลินดาโน้มหน้าน้อยๆ ขณะมองอดัมเดินผละจากเคาน์เตอร์บาร์
ที่มีผู้คนเนืองแน่นมายังโต๊ะพร้อมกับแก้วแชมเปญในมือ

ระหว่างที่หล่อนลอบพิจารณาเขาหญิงสาวก็เริ่มเป็นกังวลว่า
หล่อนอาจจะคิดผิดที่ยอมรับคำเชิญมาดื่มฉลองคริสต์มาสกับเขา

แต่แล้วไบลินดาก็ปลอบใจตนเองว่า ตลอดหกเดือนที่แล้วมาช่วง
ที่อดัมเป็นครูฝึกของหล่อน เขาไม่เคยก้าวล้ำเส้นจากการทำหน้าที่ไม่ว่า
กรณีใดทั้งสิ้น

แม้กระนั้น หญิงสาวก็ยอมรับว่าเขามีประกายตาพราวระยิบอย่าง
ผิดปกติตอนที่ส่งแก้วให้หล่อนก่อนจะนั่งลง

“คุณช่างน่ารักจริงเชียว” หญิงสาวกล่าวอย่างระวังถ้อยคำ

แต่แล้วหล่อนก็ใจแป้วเมื่อเขายิ้มรับตอบมา

“ผม *น่ารัก* เสมอแหละ แต่คุณก็ไม่ต้องกลัวว่า ผมจะไปเจ๊าะ
แจ๊ะกับคุณหรอก”

“ฉันก็ไม่ได้คิดแบบนั้นสักหน่อย” หญิงสาวตอบก่อนจะยกเมรัย
ซึ่งมีฟองผุดพรายขึ้นลิบ

“คิดสิ คุณคิดแน่นอน”

“เอ่อ...”

อดัมหัวเราะ “นี่เป็นการดื่มฉลองนิดๆ หน่อยๆ เองน่า คุณสมควร
ได้รับหลังจากทำงานมาหนัก แต่อย่าเผลอช่วงคริสต์มาสละ ผมไม่อยาก

จะให้คุณกลับมาหาผมตอนปลายเดือนมกราคมด้วยหุ่นดีหน่อยเหมือนเมื่อหกเดือนก่อน”

หญิงสาวทำหน้าที่เบ้เมื่อนึกถึงครั้งนั้น “เชื่อเถอะค่ะ ฉันจะไม่ปล่อยให้มันเกิดขึ้นอีกเด็ดขาด”

“อย่าพูดดีกว่าว่าไม่มีทาง”

หญิงสาวลั่นหน้าพลาจว้างแค้นลง “ฉันนะนี่ก็ทบทวนอยู่นานระหว่างที่คุณพยายามจะรีดไขมันจากบั้นท้ายบานเบอะของฉันเมื่อหลายเดือนก่อน และฉันก็รู้แล้วว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ฉันหันมาสาวปามทุกอย่างที่ขวางหน้าเป็นการปลอบใจ”

“เขาชื่ออะไรล่ะ” อัดัมถาม

“ใครหรือคะ”

“ก็คนที่ทำให้คุณกินอาหารเป็นพายุกแอมะลิ”

เบลลินดายิ้ม “รู้สึกว่ามีผีเสื้อที่หกของคุณจะไวไม่ใช่เล่น”

อัดัมยกไหล่ “ธรรมดามาก พวกเกย์มักจะมีอารมณ์ละเอียดอ่อนในเรื่องที่เกี่ยวกับความรักเสมอ”

หญิงสาวแทบจะทำแฉมแปญหก

“คุณไม่เคยระแคะระคายเลยใช่ไหมล่ะ”

เบลลินดาจ้องหน้าเขาข้ามโต๊ะ “ไม่เลยล่ะ!”

“ผมไม่ชอบพวกที่โฆษณาสนิยมทางเพศไว้บนหน้าผาก และไม่ชอบพวกที่หลอกตัวเองมากเกินไป แต่เกย์บางคนก็มองผมออก...รวมถึงผู้หญิงอีกคนสองคน”

“จริงหรือคะ” ขนาดได้รู้ความจริงแล้ว เบลลินดาก็ยังไม่เห็นวีแววของความผิดปกติในตัวอัดัม และสาว ๆ ที่โรงยิมก็คงจะไม่รู้เช่นกัน...ถ้าจะนับว่าการพูดคุยกันที่ห้องล็อกเกอร์เป็นมาตรฐาน ผู้หญิงส่วนใหญ่เห็น

ว่าเขาเป็นประเภทหล่อล้ำกันทั้งนั้น

อย่างไรก็ตาม เบลินดาเห็นว่าอดัมเป็นหนุ่มเสน่ห์แรงคนหนึ่ง เขามีนัยน์ตาสีฟ้าใส มีรูปร่างงดงามได้สัดส่วนและมีผิวสีแทน ทำให้หญิงสาวที่ไม่เคยปลื้มในผู้ชายผมทองมาก่อนต้องยอมรับว่า เขามีเสน่ห์อย่างร้าย

“เอาล่ะ ในเมื่อผมพูดตรงๆ กับคุณแล้ว คุณจะยอมตอบคำถามของผมได้รึยัง หรือว่าต้องการจะเก็บชีวิตรักไว้เป็นความลับ”

เบลินดาแค้นหัวเราะ “ฉันไม่มีความรักกับใครหรอกค่ะ”

“ถามจริง ไม่มีเลยหรือ”

“ปีนี้ไม่มีค่ะ” ในอดีตหล่อนเคยมีเพื่อนชายเหมือนกัน ทั้งที่จบจากมหาวิทยาลัยเดียวกันหรือรู้จักกันข้างนอก แต่ทุกคนก็ต้องลงเอยด้วยการเลิกหลังจากหล่อนพาพวกเขาไปพบคริสที่บ้าน

เมื่อต้องมาขึ้นเคียงข้างคริสแล้ว เพื่อนชายของหล่อนก็ถูกข่มให้จิตสนิท ไม่รู้กำหนดที่เบลินดาตระหนักว่า หล่อนมีความปรารถนาในตัวคริสมากกว่าชายอื่น และคริสยังมีวิธีพูดที่ทำให้หญิงสาวต้องตั้งคำถามกับตนเองว่า เพื่อนชายของหล่อนมีความสนใจในตัวหล่อนอย่างแท้จริงหรือว่าสนใจในการที่หล่อนจะได้รับมรดกจำนวนมหาศาลกันแน่

แม้กระนั้น เบลินดาก็ไม่เคยคิดว่าคริส คือ บ่อนทำลายความสัมพันธ์ระหว่างหล่อนกับชายอื่นเพราะเหตุผลส่วนตัว ซึ่งมันแปลว่าเขาใส่ใจว่าหล่อนจะคงกับใคร เพราะความจริงแล้วเขาไม่ได้เป็นเช่นนั้น

คริสแสดงอย่างโจ่งแจ้งนับแต่เข้ารับหน้าที่ผู้ปกครองหล่อนว่าเขาเบื่อหน่ายหน้าที่นี้เพียงใด แต่ที่ยอมทนก็เพราะความรักใคร่และความกตัญญูรู้คุณที่มีต่อพ่อของหล่อนเท่านั้น

เป็นความจริงที่เขาเอาใจใส่หล่อนเป็นอย่างดี แต่ทว่าเขาก็พยายาม

ทุกวิถีทางในอันที่จะส่งหล่อนไปอยู่ในความดูแลของคนอื่น

คริสต์มาสปีแรกหลังจากเรียนจบไฮสคูลเขาก็ส่งหล่อนไปฉลองวันหยุดกับครอบครัวของเพื่อนสาวที่อยู่ต่างประเทศ ต่อมา เขาก็จัดการให้หล่อนพักอยู่ที่หอพักระหว่างเรียนมหาวิทยาลัย...ซึ่งหล่อนเลือกวิชาครุศาสตร์

หลังจากเรียนจบและได้รับปริญญาหล่อนก็ไปเป็นครูสอนเด็กประถมอยู่ในโรงเรียนซานเมืองแถบตะวันตกของซิดนีย์ ซึ่งเขาก็ตามไปคะยั้นคะยอหล่อนให้เช่าห้องชุดเล็กๆ ที่อยู่ใกล้กับโรงเรียนโดยให้เหตุผลว่า หล่อนจะได้ไม่ต้องขับรถเป็นระยะทางไกลๆ จากพอยต์ไปเปอร์ไปยังพาราเม็ตตาทุกวัน

หญิงสาวยอมรับว่าเขาพูดมีเหตุผล หล่อนจึงปฏิบัติตามคำแนะนำของเขา แม้กระนั้นเบลลินดาก็ยังเชื่อว่า เหตุผลที่แท้จริงของคริสก็คือต้องการให้หล่อนอยู่ห่างบ้านให้มากที่สุด เพื่อที่เขาจะได้มีอิสระในการทำอะไรรู้ได้ตามใจชอบ

เนื่องเพราะการที่ห้องนอนของหล่อนอยู่ห่างกับเขาแค่ประตูสองบานคั่นตามโถงทางเดิน ก็น่าจะเป็นข้อจำกัดที่ทำให้เขาอึดอัดใจ

เป็นที่รู้กระล่อนไปทั่วเมืองว่า คริสเคี้ยวสาวๆ ตอนมือเช้า...ก่อนจะล้มทิ้งด้วยความรวดเร็วจนน่าใจหาย ทุกครั้งที่เบลลินดากลับบ้านก็จะพบเขาควงสาวไม่ซ้ำหน้าแม้แต่ครั้งเดียว...รวมถึงเวลาที่อยู่บนเตียงและสาวๆ หน้าแฉล้มรายใหม่เหล่านั้นก็มักจะสวยพริ้งมากขึ้นและผอมเพรียวกว่าคนก่อนๆ ทุกครั้งไป

และเบลลินดาก็รู้สึกบาดตาเหลือทนเวลาที่เห็นเขาอยู่กับพวกหล่อน!

ปีที่แล้ว เบลลินดาลดการมาเยี่ยมบ้านให้เหลือแค่เทศกาลอีสเตอร์

กับคริสต์มาสเท่านั้น กับช่วงปิดภาคฤดูหนาวที่หล่อนรู้ว่าคริสไม่อยู่บ้าน เพราะจะต้องเดินทางไปเล่นสกี ทว่าปีนี้หล่อนไม่กลับบ้านอีกเลยหลังจากเทศกาลอีสเตอร์ แต่คริสก็ไม่ต่อว่า ซ้ำยังรับฟังข้ออ้างของหล่อนแต่โดยดี

ดังนั้น ถ้าหล่อนกลับบ้านในวันคริสต์มาสอีฟพฤษภาคมนี้ ก็แปลว่าหล่อนไม่ได้พบหน้าค่าตาคริสนานถึงเก้าเดือนเต็มๆ

และเขาก็ไม่ได้เห็นหล่อนนานปานๆ กัน

ความคิดดังกล่าวทำให้หญิงสาวหัวใจเต้นแรง

อย่างเง่าน้ำ เบลินดา หญิงสาวดูตนเองในใจ จะไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดๆ เกิดขึ้นเด็ดขาด...ไม่มีจริงๆ ปานนี้แล้วยังไม่ยอมเข้าใจอีกหรือ ถึงเวลาที่จะต้องยอมรับความจริงอันขมขื่นเสียที แล้วก็เลิกหวังได้เลยว่าจะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้น!

“เขาชื่อคริส ฟอลคอนค่ะ” หญิงสาวกล่าวเสียงเรียบ “เขาเป็นผู้ปกครองฉันตั้งแต่อายุสิบหก ส่วนฉันก็คลั่งไคล้ไหลหลงเขามาตั้งแต่แปดขวบ”

หญิงสาวไม่ยอมเรียกมันว่าความรัก เพราะหล่อนจะไปรักคนอย่างคริสได้อย่างไร ถึงแม้เขาจะประสบความสำเร็จด้านธุรกิจการเงินหลังจากได้รู้จักกันเพียงไม่กี่ปี แต่หลังจากนั้นเขาก็กลายเป็นเลื้อยผู้หญิงที่มีหัวใจด้านชา

จนกระทั่งบางครั้ง เบลินดาอดสงสัยไม่ได้ว่า ความเมตตาปราณีของเธอที่เคยเห็นในวัยเด็กเป็นเรื่องจริงหรือไม่

“เมื่อที่คุณพูดว่าแปดขวบหรือ” อัดัมถาม

“ค่ะ เขามาเป็นคนขับรถให้พ่อในวันเกิดครบแปดขวบของฉัน”

“เป็นคนขับรถ!”

“เรื่องมันยาวค่ะ แต่ถึงยังไงคริสก็ไม่ใช่ต้นเหตุที่ทำให้ฉันสาว-ปามทุกอย่างที่ขวางหน้า” หญิงสาวสารภาพ “เพื่อนสาวของเขาต่างหากที่เป็นตัวการ” ก็แม่ซูเปอร์โมเดลสุดสวยที่ทำให้หญิงอื่นรู้สึกตนเองต่ำต้อยด้อยค่า และชอบเกาะเกี่ยวอยู่กับเขาไม่ยอมห่างตั้งแต่คริสต์มาสปีกลายนั้นแหละ

หลังจากนั้น เบลินดาผู้หม่นหมองก็พบว่า การกินอาหารช่วยให้หล่อนคลายเศร้าได้ชั่วคราว

ครั้งถึงวันอีสเตอร์ซึ่งเป็นการเยี่ยมบ้านคราวถัดไป หญิงสาวก็มีน้ำหนักเพิ่มถึงสิบกิโล คริสไม่ออกความเห็นว่าจะไร่นอกจากเบิ่งมอญเฉยๆ...ซึ่งอาจจะเกิดจากอาการตกใจจนช็อกก็ได้ แต่คู่ควงของเขา... รายนี้เป็นการภาพยนตร์หุ่นเฟรียวซึ่งมีความสวยโสภาคไม่แพ้คนก่อน... ไม่ยอมนิ่งเฉย หล่อนจึงกล่าวเห็นแนมว่าจำนวนคนอ้วนที่เพิ่มขึ้นกำลังเป็นปัญหาในออสเตรเลีย และผลที่ได้ก็คือเบลินดามีน้ำหนักตัวเพิ่มอีกห้ากิโลตอนปลายเดือนพฤษภาคม!

หลังจากได้เห็นสารรูปของตนเองอย่างเต็มตาจากภาพถ่าย หญิงสาวก็ไปนั่งไคร่ครวญว่าจะจัดการอย่างไรดีกับมัน ครั้นแล้วหล่อนก็ตรงไปขอความช่วยเหลือจากอดัม

บัดนี้ หล่อนจึงมีส่วนโค้งส่วนเว้าเหมือนนาฬิกาทราย ไม่ใช่ก้อนไขมันตะปุ่มตะป่ำอีกต่อไป พร้อมกันนั้นความรู้สึกนับถือตนเองก็กลับคืนมา

“จริงๆ แล้วก็ตั้งสองคนแน่ะ ไม่ใช่คนเดียว” เบลินดากล่าวเสริมก่อนจะเล่ารายละเอียดระหว่างหล่อนกับผู้ปกครองหนุ่มให้ฟังต่อ รวมถึงสาเหตุที่ทำให้หล่อนต้องไปแก้ไขทรวดทรงองค์เอาที่ห้องยิม

“น่าทึ่งมาก” เป็นความเห็นจากอดัมหลังจากหญิงสาวเล่าจบลง

“นำทั้งตรงไหนคะ เรื่องที่ฉันอ้วนฉุชิรีเปลา่”

“เบลินดา คนอย่างคุณนะไม่เรียกว่าอ้วนหรอก แคน้ำหนักเกินไปไม่กี่กิโลเท่านั้นเอง และที่ผมว่าน่าฟังก็คือการที่คุณเป็นทายาทอภิมหาเศรษฐี แต่คุณไม่ได้ทำตัวเหมือนพวกสาวไฮโซทั้งหลายเลย”

“ก็ฉันไม่ได้เป็นนี่นา...จนกว่าจะอายุครบยี่สิบห้า พ่อเขียนไว้ในพินัยกรรมอย่างชัดเจนว่า ฉันจะไม่ได้รับเงินแม้แต่แดงเดียวจนกว่าจะโตเป็นผู้ใหญ่ หลายปีมานี้ฉันจึงมีแค่ค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายเท่าที่จำเป็นเท่านั้น เรียนจบเมื่อไหร่ฉันก็ต้องหาเงินใช้เอง หรือไม่อย่างนั้นก็ต้องอดตาย ตอนแรกฉันโกรธมาก แต่ต่อมาก็เข้าใจจุดมุ่งหมายของพ่อ การแบมือขอเงินเรื่อยไปไม่ช่วยให้ใครๆ ยืนได้ด้วยลำแข้งตนเองหรอก”

“มันก็ขึ้นอยู่กับหลายอย่าง สรุปว่านายคริสคนนี้ได้อยู่บ้านคุณฟรีๆ โดยไม่ต้องเสียค่าเช่ามันซิ”

“เอ่อ...ใช่ค่ะ พินัยกรรมของพ่อบอกให้เขาอยู่ได้”

“จนกว่าคุณจะมีอายุครบยี่สิบห้า”

“ค่ะ”

“แล้วมันจะมาถึงเมื่อไหร่ล่ะ”

“อะไรคะ อ้อ...วันที่สองกุมภาพันธ์ค่ะ”

“เมื่อเวลานั้นมาถึง คุณก็จะอัปเปหิเจ้าปลิงดูดเลือดตัวนั้นไปจากบ้าน พร้อมกับบอกว่าไม่ต้องการจะเห็นหน้าเขาอีกล่ะสิ!”

เบลินดาทำตาปริบๆ ก่อนจะหัวเราะคิก “คุณเข้าใจผิดซะแล้ว อตัม คริสไม่ได้ต้องการที่อยู่ฟรีอย่างที่คิด เพราะว่าเขามีเงินเยอะแยะขนาดซื้อคฤหาสน์เป็นของตนเองได้สบายๆ...ถ้าเขาต้องการ” ว่างไปแล้ว เขาเคยออกปากว่าจะซื้อบ้านให้หล่อนด้วยซ้ำไป แต่หญิงสาวไม่ปรารถนา

เบลินดาตระหนักดีว่าบ้านของหล่อนใหญ่โตมโหฬารเกินไป

สำหรับสาวโสดที่อยู่ตามลำพัง แต่เนื่องจากมันเป็นสิ่งเดียวที่เป็นตัวเชื่อมที่ทำให้หล่อนระลึกถึงพ่อแม่ หล่อนจึงไม่อาจจะอยู่โดยปราศจากมัน

“ทำไมนายคริสคนนี่ถึงได้อุ้มนักล่ะ” อัดัมถาม “คุณบอกว่าเขาเป็นแค่คนขับรถไมซ์หรือ”

“เคยเป็น ต่างหากล่ะ พ่อรับเขามาอุปการะและสอนวิธีหาเงินให้เขา... ทั้งการเล่นหุ้นและการทำธุรกิจ คริสเป็นคนโศกเศร้ามากที่มีพ่อฉันคอยอบรมสั่งสอน” เบลินดาซึ่งใจว่าจะเล่าให้อดัมฟังถึงเรื่องที่คริสรัยร่ายจากภาพยนตร์เรื่อง “เจ้าสาวภูธร” ดีหรือไม่ แต่แล้วก็ตัดสินใจไม่เล่า

ซึ่งอาจจะเป็นเพราะหล่อนเห็นว่ามันจะทำให้คริสฟังคล้ายกับไม่สร้างเนื้อสร้างตัวด้วยลำแข้งของตนเอง ทั้งที่ความจริงก็เป็นเช่นนั้น

“คุณเคยไปเที่ยวพักผ่อนที่ ‘แฮปปี้ ไรต์แลนด์’ บ้างมั๊ยคะ”

“ยังเลย แต่พอจะรู้เรื่องที่เกี่ยวข้องกับมัน”

“คริสไปกู้เงินมาซื้อแฮปปี้ ไรต์แลนด์ตอนที่มันใกล้จะเจ๊ง จากนั้นก็ปฏิรูปรีสอร์ตขนาดใหญ่ที่ใกล้จะร้างให้มีความทันสมัย สร้างสนามบินเพิ่มขึ้นมา เสริมแล้วก็ขายกิจการทั้งหมดไปให้กับบริษัทข้ามชาติจนกระทั่งได้เงินก้อนใหญ่มหาศาล”

“ช่างเป็นคนโศกดีอะไรอย่างนี้”

“แต่พ่อพูดเสมอว่า โศกดีจะเริ่มต้นจากการทำงานหนัก และพ่อยังสอนคริสว่าเราจะไม่มีวันรวยได้เลยถ้ามันแต่ไปเป็นลูกจ้างของคนอื่น”

เหตุนี้แหละคริสจึงตั้งบริษัทผลิตภาพยนตร์ของตนเองเมื่อสองปีก่อน และความสำเร็จครั้งก่อนๆ ของเขาก็ไม่สามารถจะเทียบเคียงกับความสำเร็จของภาพยนตร์เรื่อง *เจ้าสาวภูธร* ได้เลย

“พ่อคุณพูดถูกเรื่องนี่” อัดัมกล่าว “ผมคนหนึ่งล่ะที่ไม่ชอบมีนายอย่างสุดท้ายนี้แหละทำให้ผมมีโรงยิมเป็นของตัวเอง”

“คุณเป็นเจ้าของ ‘เดอะ นิว ยู’ หรือคะ”

อดัมทำหน้า “อย่าบอกนะว่าคุณไม่รู้”

“ก็ไม่รู้ล่ะสิ”

เขายิ้มเห็นฟันขาววับ “คุณคงจะไม่เคยสนใจเรื่องรอบตัวเลยมั้ง”

“โทษทีคะ” เบลินดาตอบ “ฉันเป็นแบบนี้จริงๆ และฉันออกจะชอบอยู่คนเดียว...ถ้าคุณยังไม่รู้” หญิงสาวยิ้มแห้งๆ “ฉันคบคนยากด้วยสิ ซึ่งคงจะเป็นผลมาจากการเป็นลูกคนเดียวก็ได้”

“ผมเองก็เป็นลูกคนเดียวเหมือนกัน” อดัมสารภาพ “การเป็นเกย์ของผมจึงทำให้พ่อแม่อดใจมาก เพราะว่าหมดโอกาสจะได้อุ้มหลาน และผมก็บอกความจริงกับแม่เมื่อสองปีก่อนตอนที่ท่านคะยั้นคะยอให้ผมแต่งงาน ส่วนพ่อไม่ยอมพูดกับผมอีกเลยนับแต่นั้น”

“เป็นเรื่องน่าเศร้าจังเลย” เบลินดาว่า “ตอนนี้คุณแม่ของคุณเป็นไงบ้าง”

“แม่ก็โทรมาหาเป็นครั้งคราว แต่ไม่ยอมให้ผมเข้าบ้านแม่แต่ช่วงคริสต์มาส”

“ตายจริง! หวังว่าคุณพ่อคุณแม่คงจะทำใจได้ในเร็วๆ นี้ นะคะ”

“ผมก็หวังอย่างนั้น แต่ไม่ถึงกับตั้งตารอ พ่อณะเป็นคนหยิ่งที่ดื้อรั้นอย่างที่สุด พูดคำไหนแล้วต้องเป็นคำนั้น ที่รัก กลับมาว่าเรื่องของคุณต่อดีกว่า เป็นอันว่าคุณคลั่งนายคริสคนนี้อย่างไม่ลืมหูลืมตาใช้มัย”

เบลินดาใจหายวูบ “คะ คำว่า ‘คลั่ง’ น่าจะถูกต้องมากที่สุด ถ้าอยู่ใกล้เขาเมื่อไหร่ ฉันก็ห้ามใจไม่ให้เกิดความปรารถนาในตัวเขาไม่ได้ แต่เขาก็ไม่ได้ชอบฉัน...และไม่มีวันจะชอบ ถึงเวลาที่ฉันต้องยอมรับความจริงเสียที”

“แต่คุณก็จะไม่ทำจนกว่าจะลองพยายามเรียกร้องความสนใจจากเขาค้างที่สุดท้ายดูก่อน”

“ว่าไงนะ!”

“คุณคงไม่ได้พยายามรีดน้ำหนักริชเพราะถูกคนอื่นขอคว้าวานจากนางแบบหุ่นอดอยากหรือกะ ยายหี แต่คุณต้องการจะเรียกร้องความสนใจและต้องการทำให้คริสประทับใจต่างหาก”

เบลลินดาไม่อยากจะยอมรับออกมาโดยตรง แต่อดัมก็พูดถูกทุกประการ หล่อนทำทุกอย่างเพราะต้องการจะให้คริสชายตามองด้วยความปรารถนา...สักครั้ง

ไม่ ครั้งเดียวไม่พอ แต่ต้อง มองซ้ำ เนื่องเพราะหล่อนค่อนข้างแน่ใจว่าเคยเห็นแววพิศวาสีในดวงตาเขาเมื่อคริสต์มาสปีก่อนโน้น...ครั้งที่หล่อนอายุสิบหก วันนั้นหล่อนส่งมาว่ายน้ำในสระด้วยชุดบิกินีตัวจิ๋ว และหล่อนตัดสินใจเชื่อมั่นก็เพราะต้องการจะสวมมาอวดคริส

ไม่แน่ หล่อนอาจจะคิดไปเองก็ได้ หรือไม่อย่างนั้นก็เป็นเพราะหล่อนอยากจะหลอกตัวเอง ในเมื่อพฤติกรรมของเขาเป็นตรงกันข้าม เด็กสาววัยรุ่นมักจะสร้างวิมานในอากาศเสมอ...เหมือนกับสาววัยยี่สิบสี่นั้นแหละ หล่อนรำพึงในใจอย่างระทดท้อ

เหตุนี้เองหล่อนจึงใช้เวลาเป็นอาทิตย์ไปกับการเลือกเสื้อผ้าสำหรับหน้าร้อนอย่างพิถีพิถัน เพราะหวังว่ามันจะไปกระตุ้นฮอว์โมเนเพศชายของเขาบ้าง

แต่ปัญหาก็คือเรื่องนี้ไม่จำเป็นเลยสำหรับคริส เขาเพิ่งจะย่างสามสิบหก และเขายังฟิตปั๋งชนิดเตะบ๊ีบได้ทุกวัน เบลลินดารู้ว่าคู่ควงดารานางนั้นของเขาตกกระป๋องไปแล้ว และมีคนใหม่มาแทนซึ่งเป็นนักโฆษณา มือทองและเป็นผู้นำแฟชั่น

ถึงแม้เบลินดาไม่ได้กลับบ้านมานานหลายเดือนก็จริง แต่หล่อนโทรไปหาลิซ่าที่บ้านทุกอาทิตย์ และลิซ่าก็รายงานถึงความเป็นไปของ คริสตีให้ฟังอย่างละเอียดยิบก่อนจะส่งโทรศัพท์ต่อให้คริส...ถ้าเขาอยู่บ้านในตอนนั้น

แต่ส่วนใหญ่แล้วเขามักจะไม่อยู่ เนื่องจากเขาเป็นสัตว์สังคมที่ชอบสรรเสริญอยู่กับเพื่อนฝูง หรือผู้ร่วมงาน...ซึ่งเขาพอใจจะเรียกเช่นนั้น “ขอเดาว่าคุณคงจะกลับไปฉลองคริสต์มาสที่บ้านซีท่า” อัดัมถาม “ค่ะ” ตามด้วยเสียงถอนใจ “โรงเรียนปิดเทอมเมื่อไหร่ฉันก็จะกลับไปเมื่อนั้น แต่ปีนี้ยังไม่ได้ไปเลย อย่างไรก็ตามพรุ่งนี้ก็ต้องไปจนได้ เพราะฉันจะต้องเป็นคนแต่งต้นคริสต์มาสค่ะ ถ้าฉันไม่ทำก็ไม่มีใครทำ

“นอกจากนั้นก็จะต้องช่วยลิซ่าเตรียมงานสำหรับวันรุ่งขึ้น เราสั่งอาหารจากข้างนอกมาก็จริงแต่ลิซ่าก็อยากจะปรุงอาหารจานโปรดเหมือนกัน อ้อ ลิซ่าเป็นแม่บ้านของเราค่ะ” หล่อนอธิบายเมื่อเห็นอัดัมย่นหน้าอย่างฉงน “หล่อนอยู่กับครอบครัวเรามาตั้งแต่ฉันจำความได้โน่นแหละ”

“ผมนึกภาพไม่ออกเลยว่า คริสของคุณจะไปกับผู้หญิงที่ชื่อลิซ่าได้อย่างไร”

“คุณคิดถูกแล้วละ สาวๆ ของคริสมักจะมีชื่อโฉบเฉี่ยวเก๋ไก๋ทั้งนั้น เช่น แจสมิน แซฟไฟร์ หรือนิโคล” ซึ่งเป็นคู่ควงรายล่าสุดของเขา

“ยังไม่หมด...” เบลินดากรีดต่อด้วยความแค้น “พวกหล่อนไม่เคยช่วยหยิบจับอะไรเลย และชอบขนาดลงมาจากชั้นบนในนาที่สุดท้ายเสมอ...พร้อมกับเล็บที่แต่งมาอย่างประณีตกับการเข้มงวดเรื่องอาหารแบบสุดๆ เวลานั่งโต๊ะกับพวกหล่อนที่ไร้นั้นเป็นต้องสยองที่นั่น เพราะหล่อนไม่ยอมกินอะไรเลยนอกจากน้ำจิบน้ำแร่เพียงแก้วเดียว”

“อืมม” เป็นเสียงจากอดัม

เบลลินดาทำหน้าที่มูย “คุณคงคิดว่าความหงุดหงิดจะทำให้ฉันกลับเป็นหมูตอนอีกล่ะสิ”

“มีทางเป็นไปได้เยอะมาก... ฟังจากที่คุณเล่า แต่ที่ผมกำลังคิดอยู่ก็คือ คุณควรจะไปใครสักคนไปกินมื้อเที่ยงฉลองคริสต์มาสที่บ้าน แบบว่าคุณก็มีแฟนกับเขาเหมือนกัน”

“เฮอะ! ฉันเคยทำอย่างที่คุณว่ามาแล้ว แต่ไม่หันใครคริสก็ทำให้เขากลายเป็นตัวตลกหรือพวกชุดทองไปได้ในพริบตา”

“พวกเขาอาจจะเป็นจริงๆ ก็ได้นะ หรือไม่อย่างนั้นหนุ่มๆ ของคุณก็ยิ่งเด็กไปและมัวแต่ประหม่าเพราะโอกาสพิเศษนี้ คนที่คุณต้องการจึงควรจะมีอายุมากหน่อย ดูดี และมีรสนิยม นอกจากนี้จะต้องเป็นคนที่เหมาะสมความสำเร็จในชีวิต และรอบจัดพอตัวจนกระทั่งไม่หวั่นไหวกับลูกล่อลูกชนจากบอดี้การ์ดเพลย์บอยของคุณ

“กล่าวสั้นๆ ก็คือ ใครคนนั้นจะต้องทำให้หนุ่มที่คุณปิ้งหั้นมาสนใจคุณจนได้”

“ฉันชอบไอเดียของคุณค่ะ อดัม แต่มันก็เป็นแค่ทฤษฎี ต่อให้ฉันปรุงโฉมตัวเองขนาดนี้ฉันก็ไม่เชื่อว่าจะสามารถไปความหาคู่ควงหนุ่มตามสเป็คของคุณได้ในนาทีสุดท้าย อีกสองวันเท่านั้นก็จะถึงวันคริสต์มาสแล้ว”

“ให้ผมช่วยคุณมัยล่ะ เพราะผมรู้จักคนที่ไม่รู้จะไปไหนในวันคริสต์มาส และใครคนนั้นยินดีจะช่วยคุณร้อยเปอร์เซ็นต์”

“คุณ รู้จัก หรือคะ ใครล่ะ”

“คุณกำลังพูดกับเขาอยู่นี่ไง”

เบลลินดาทำตาปริบๆ ก่อนจะหัวเราะ “คุณล้อเล่นแหงเลย คุณจะ

มาเป็น แฟน ฉันได้ยังไง ในเมื่อคุณเป็นเกย์!”

“แต่คุณก็ไม่ว่าฉันหรอกทั้งที่ผมบอกคุณ คริสของคุณก็จะไม่รู้เหมือนกัน... โดยเฉพาะถ้าคุณแนะนำว่าผมเป็นแฟนคุณ ส่วนใหญ่แล้ว คนจะยอมเชื่อในสิ่งที่ได้รับฟังเสมอ”

เบลลินดาจ้องหน้าอดัม ลูกของเขา มันเรื่องอะไรที่คริส...หรือใครก็ตาม...จะมารู้ว่าอดัมเป็นเกย์ เพราะรูปร่างหน้าตาและท่าทางเขาไม่เหมือนเกย์แม้แต่น้อย

“ว่าไงล่ะ” อดัมถามพร้อมกับแหวเจ้าเล่ห์ในดวงตา “เชื่อเถอะนะ ไม่มีอะไรจะกระตุ้นให้ผู้ชายเกิดความสนใจในตัวผู้หญิงได้ดีเท่ากับเจอคู่แข่งอีกแล้ว”

แต่เบลลินดาก็ยังไม่แน่ใจ

“คุณกลัวอะไรหรือ” อดัมถาม “กลัวจะพบกับความสำเร็จหรือไง”

“ไม่มีทาง!”

“ฉันมีอะไรจะต้องเสียอีกล่ะ”

ก็ไม่มีอีกนั่นแหละ เบลลินดายอมรับด้วยความตื่นเต้น อย่างน้อยหล่อนก็ไม่รู้สึกโดดเดี่ยวเดียวดายอีกต่อไปแล้ว...แบบที่เคยรู้สึกในวันคริสต์มาส โดยเฉพาะเวลากินมื้อกลางวันอันน่าหวั่นใจ

ปีนี้ไม่เพียงแต่หล่อนจะดูสดใสซบซ่านกว่าปีไหนๆ แต่หล่อนจะมีหนุ่มหล่อขนานบ้างไปอีกคน

“ตกลงล่ะ” เบลลินดาตอบขณะที่ความตื่นเต้นวิ่งพล่านทั่วร่าง “ทำตามที่คุณว่าก็ได้”

ที่คนะในทางที่ดีต่อวันคริสต์มาสของเบลลินดาหมดไปพลันที่
ขับรถไปถึงบ้านในเช้าวันรุ่งขึ้นแล้วได้เห็นรถสปอร์ตสีแดงแซ่ดของคริส
จอดอยู่นอกโรงรถ

“บ้าชะมัด!” หญิงสาวบนพุ่มพำขณะกรีโมทคอนโทรลเพื่อ
เปิดประตูรั้ว

18 | หน้าสี่
หล่อนเข้าใจว่าคริสคงจะไม่ติดอล์ฟแบบที่เคยทำเป็นกิจวัตรทุก
วันเสาร์...ไม่ว่าฝนจะตก หรือแดดจะออก ซึ่งน่าจะรวมถึงวันคริสต์มาส
อีฟด้วยเช่นกัน

ถ้าหล่อนรู้สึกนึกว่าคริสอยู่บ้าน เชนนี่หล่อนก็จะสวมชุดใหม่ที่
โลโลกกว่านี้ บางที อาจจะเลือกชุดลายดำขาวแบบเปิดไหล่เพื่ออวดไหล่
บางที่งามลาดและท่อนแขนกลมกลึง แต่ทว่าหล่อนกลับสวมยีนส์ฟอก
ธรรมดา กับเสื้อยืดลายริ้วสีเหลือง ซึ่งเหมาะสำหรับงานประดับต้นคริสต์-
มาสโดยเฉพาะ

มันจึงไม่ทำให้ผู้ชายเกิดความประทับใจได้แม้แต่น้อย...โดยเฉพาะ
หนุ่มที่มีใจโน้มเอียงชอบผู้หญิงสวยเนียนเหมือนเพิ่งจะก้าวออกมาจาก
ร้านเสริมสวย

แต่ถ้าโชคยังเข้าข้างอยู่บ้าง หล่อนก็คงจะสามารถย่องขึ้นไปบน
ห้องเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก่อนที่จะมาจ๊ะเอ๋กับคริส อย่างไรก็ตาม
หลังนี้ก็กว้างขวางอย่างเหลือเกิน